

SAİT ERUÇAR

Serüven

hayallerin peşinde

—
Gezi
—

Sait Eruçar, 1974 yılında Samsun'da doğdu. 1992'de Samsun Anadolu Lisesi'nden, 1997'de İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat bölümünden mezun oldu. Askerliğini 1998-1999 yılları arasında Siirt-Pervari kırsalında uzun dönem asteğmen olarak tamamladı. Üniversite yıllarında bir grup arkadaşıyla birlikte çıkardığı *Çakıлтаşı* edebiyat dergisi o dönem çok ses getirdi.

Sait Eruçar, 2009 yılından beri aktif olarak dağcılık sporuyla ilgilenmekte olup bir gezgin olarak da dünyanın çeşitli coğrafyalarına seyahatler yapıyor. Bugüne kadar 44 ülke ve 200'ün üzerinde şehre seyahat etti. *Serüven*, yazarın ilk kitabı olup dağcılık faaliyetlerinden ve gezilerinden bazı önemli bölümleri içeriyor. Yazar, aynı zamanda yabancı kurumsal bir firmada yönetici pozisyonunda çalışmaya devam ediyor.

Serüven

Hayallerin Peşinde

SERÜVEN

Hayallerin Peşinde

Yazan: Sait Eruçar

Editör: Özge Dinç

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2021 / ISBN 978-605-09-8307-4

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Ay-han Matbaası

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 44871

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Serüven

Hayallerin Peşinde

Sait Eruçar

Babam Kral Ahmet'in anısına,
saygı, sevgi ve özlemle

İçindekiler

Önsöz	13
--------------------	-----------

Dağlar	15
İlk Zirve.....	17
Hasan Dağı	27
Ağrı Dağı.....	35
Anılar	45
Demavend Dağı, İran	55
Reinhold Messner	75
Kazbek Dağı, Gürcistan	83
Dolomitler Dağı, İtalya	93
Kilimanjaro Dağı, Tanzanya.....	107

Yollar	125
Iguazu Şelaleleri, Arjantin	127
Tromso, Norveç.....	147
İzlanda	167
Svalbard, Norveç	183
Patagonya, Güney Amerika	197
Faroe Adaları.....	223
Peru.....	237
Grönland	265
Lofoten Adaları, Norveç	277
Etiyopya	291

Sonsöz.....	333
--------------------	------------

Teşekkür	335
-----------------------	------------

Önsöz

Uzun yıllar kendimi nereye koyacağımı bilemedim. Ben bir gezgin miydim, yoksa bir dağcı mı? Sonradan fark ettim ki ikisi de değildim... Ben hayallerinin peşinden koşan bir hayalperesttim. Ben çocukken filmlerde, dergilerde, belgesellerde gördüğüm; gidilmesi, ulaşılması imkânsız gözüken ama bu küçük çocuğun zihninde yer etmiş, hayallerini süslemiş yerlere ulaşmıştım. O küçük çocuk büyümüştü, hayallerinin peşinden koşuyordu. O nedenle bana “Sana göre gittiğin, gördüğün en iyi yer neresiydi?” diye sorduklarında hiçbir zaman ayırım yapamadım. Çünkü hepsi benim hayallerimdi.

Kaptan Cousteau’nun belgeselleriyle büyümüş biri olarak, keşfetme arzusu içime işlemişti. O yerler benim için gidilemez, ulaşamazdı. Gazete ve dergilerde okuduğum tırmanış haberleri, benim için ne kadar da imkânsızdı... Ağrı Dağı’na tırmanan o dağcılar bana ne kadar da insanüstü görünürdü. O yaşlarda nereden bilebilirdim ki bir gün büyüüp o coğrafyaları kendimce keşfedeceğimi ve o zirvelere ulaşabileceğimi?

Her şey hayal etmekle başlamıştı. 2009, benim için bir kırılma yılı oldu. O yıl, dağcılık sporuna başlamak ve dolayısıyla bu serüvene atılmak konusunda ilk adımı attığım yıldır. Ancak bu serüvene başlamak kolay olmadı. Ben de her klasik Türk ailesinin sahip olduğu belli normlar ve gelenekler ışığında büyütülmüştüm. Üniversiteyi bitir, askerliğini tamamla, güzel bir işe gir, evlen, çocuk yap ve hayatına bu akışta

devam et. Peki ya hayaller?.. Peki ya bu adamın çocukluğunda zihnine kazınmış hayalleri, tutkuları, istekleri?.. Ben de kendimce bir çözüm buldum. Hem söz konusu akıştaki hayatıma devam edecek hem de hayallerimin peşinden koşacaktım. Kurumsal bir şirkette beyaz yakalı olarak çalışırken bunları yapmak ise pek kolay olmadı. Başlarda çok yorucu bir süreçti, ancak zamanla dengesini buldu.

Geriye baktığımda bu sürece nasıl adapte olduğumu, nasıl başardığımı düşünüyorum. Büyük bir metropol yerine Samsun'da doğup büyümem ve dolayısıyla çocukluğumun sokaklarda, sahillerde, doğada daha özgür ve daha güvenli bir şekilde geçmiş olması, kuşkusuz bu serüvene bir yatkınlık sağlamıştı. Babamı erken yaşta kaybetmem ise büyümemi hızlandırmış, karşılaştığım sorunları kendi başıma çözmemi sağlamıştı. Siirt-Pervari'nin dağlarında yaptığım zorlu askerlik, korkuların üstesinden gelmemi sağlamış; beni yüksek dağlara, derin yarlara, engin akarsulara, onca yüklerle saatler süren yürüyüşlere, kısacası doğaya ait birçok şeye adapte etmişti. Hayatımın akışı beni zaten bu serüvene hazırlamıştı. Ve aynı akış artık beni bu noktaya, gerçekleştirebildiğim hayallerimi kitaplaştırma sürecine getirdi.

Bu kitabın hiçbir ticari kaygısı yoktur. Yazar olmak, ünlü olmak gibi bir kaygım da yoktur. Bu kitabın çok daha büyük bir kaygısı vardır; o da, hayallerini gerçekleştirememiş, o ilk adımı atmamış ya da atamamış okurlara bir parça ilham verebilmesidir; bunu başarırorsa misyonunu tamamlamış olacaktır. Bu kitapta, hayallerine koşan bir adamın yer yer duygularını, düşüncelerini bulacaksınız. Yer yer de gidilip ulaşılan yerleri rehber olarak kullanabileceksiniz. Kitabı okurken bu çok özel coğrafyalarda çektiğim video ve fotoğraflara @serucar Instagram hesabımdan bakmanızı tavsiye ederim.

Hayallerinin peşinden koşan bir hayalperestin hayal eden okurlara bir nebze ışıltı tutabilmesi dileğiyle...

Dağlar

İlk Zirve

“Yapılırken heyecan duyulmayan işlerden başarı elde edilemez.”

Ralph Waldo Emerson

2009 yılında dağcılık sporuna başlama kararı almıştım, ancak nasıl ve nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece içimdeki bir dürtü beni bu yola doğru yöneltmişti. Çevremde beni bu konuda yönlendirebilecek bir arkadaşım yoktu. Ama hayatımın gidişatını değiştirmek ve rutinden çıkmak istiyordum. Kendim için ve hayallerim için bir şeyler yapmak istiyordum. Zaman hızla geçiyor, yıllar birbiri ardına devriliyordu ve benim artık bir yerden başlamam gerekiyordu. Ama nasıl ve nereden?

Tesadüflere pek inanmam; evrenin bir planı olduğuna ve zamanı geldiğinde sana rehberlik edecek kişilerle karşılaşacağına inanırım. Yeter ki bunun farkında ol. Bir gün Karaköy’de, doğa sporları malzemeleri satan Everest Outdoor mağazasında, dağcılıkla ilgili malzemelere göz atarken tanıştım Cem (Ergün) ile. Daha sonra sürekli “usta” diye hitap edeceğim ve birlikte sayısız yol alacağımız bu adam, İstanbul Dağcılık Kulübü’nün kurucularındandı ve bu sporla ilgilendiğimi duyunca beni kulüp toplantısına davet etti. Yol açılmıştı. Artık nereden ve nasıl başlayacağımı biliyordum.

Bireysel bir spor olan dağcılık, çok ciddi zorlukların üstesinden gelinmesi gerektiği ve gerçekten herkesin yapabilece-

ği bir aktivite olmadığı için, sporcuların egosunu yükselten bir spordur. Ancak tanıştığım İstanbul Dağcılık Kulübü üyeleri çok farklıydı. Yardımsever, mütevazı ve yol göstericiydiler. Tam bir aile ortamı vardı ve bu da benim şansım olmuştu. Cem, Mahir, Ozan, Özgür, Mert, Hayri ve Konuralp ilk günden itibaren yanımda oldular ve bu spora oldukça hızlı bir şekilde başlamamı sağladılar.

Daha sonraki yıllarda İstanbul Dağcılık Kulübü üyeleriyle birlikte sayısız tırmanış gerçekleştirdik. Sayısız zirveye uzandık ve bazen de zorlaşan hava şartları nedeniyle geri dönmek zorunda kaldık; bazen çok üşüdük, bazen çok terledik, bazen şiddetli rüzgârlar tarafından tokatlandık, bazen aşırı sıcaklardan beynimiz pişti, bazen ayakta duramayacak kadar yorulduk, bazen sakatlandık, bazen hastalandık, bazense çadırlarımızdan çıkamadık. Ama hep dağlarda olduk.

Defalarca kez insanın limitlerini böylesine zorlayan bir sporu neden yaptığımı sorguladım, birçok tırmanışta bu spordan vazgeçmeyi düşündüm, ancak her defasında kendimi yeni bir tırmanışta buldum. Bu tırmanışlar içerisinde bazıları vardı ki, bu sporla tanışana kadar benim için imkânsızdı. Bu tırmanışlar içerisinde bazıları vardı ki, aklıma, zihnime ve ruhuma sonsuza dek kazınmıştı ve anılarımda en güzel yeri almıştı.

Aladağlar – H4

Ekim 2009

Günler hızla geçiyordu. Kulübün her toplantısına büyük bir hevesle katılıyordum. Bu sporla ilgili ne bulursam okuyordum. Eksik malzemelerimi hızla tamamliyordum. Artık bu iş benim en büyük önceliğim olmuştu. Tek düşüncem bir an önce bu işi öğrenip dağlara uzanmaktı. Kulüpteki arkadaşlar ise en büyük şansım olmuştu.

İlk faaliyet gelip çatmıştı: Niğde-Aladağlar tırmanışı. O dönem kulübün tek yeni katılanı olduğum için gerekli birçok eğitim faaliyet sırasında verilecekti. Heyecanlıyım. Ne yapacağıma, ne ile karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Cuma günü iş çıkışı koşarak eve geldim ve çantamı kendimce hazırladım. Eşyalarımı çantama sığdırmakta çok zorlanmış ve bazı eşyalarımı çantanın dışına bağlamıştım. Aynı gece kiralanan bir minibüsle İstanbul'dan Niğde'ye doğru yola çıktık.

Bilen bilir; Aladağlar Milli Parkı, Türk dağcılığı için çok önemli bir bölgedir. Burası çeşitli yükseltilerde ve zorluklarda sayısız zirveye ev sahipliği yapan dağ bloklarıdır. 3767 metre yüksekliğindeki Kızılkaya, 3756 metre olan Demirkazık, 3734 metre Kaldı, 3723 metre yüksekliğindeki Emler, 3630 metrelik Cebel, 3588 metrelik Alaca, 3550 metre yüksekliğindeki Eznevit; bu dağ bloklarının sadece belli başlılarıdır. Türkiye'de dağcılık sporuyla ilgilenen herkesin yolu defalarca bu bölgeye düşer. Benim de öyle olmuştu.

O gün kiraladığımız minibüsle Niğde-Çamardı üzerinden Çukurbağ Köyü'ne doğru gittik ve buradan da Aladağlar Milli Kampı'na girdik. Gece boyunca minibüsün dar koltuklarına bacaklarımı zor sığdırmış ve uyumakta zorlanmıştım. Gün aydınlanmış ve Aladağlar gözükmeye başlamıştı; yol boyunca dağ bloklarını izliyordum, hiç düşündüğüm, hayal ettiğim gibi değillerdi. Devasa yükseltiler, yaklaştıkça korkutucu görünmeye başlıyordu: Sivri, heybetli kaya oluşumları; yer yer zirvelerinde kar birikmiş. Hatta bazılarına bakınca bunlara nasıl çıkılır, diye düşünüyordum. Acaba hangisine çıkacağız, yapabilecek miyim gibi sorular kafamı kurcalıyordu.

Çukurbağ Köyü'nde indik ve son hazırlıkları yaptıktan sonra traktörcü Mehmet (Şenol), traktörü ile bizi aracın gidebileceği son noktaya kadar götürdü. İnanılmaz bozuk dağ yollarında, traktörün kasasında içim dışıma çıkmıştı. Son

noktaya geldiğimizde, çantalarımızı yükledik ve kamp alanına doğru yola çıktık. Çantamı yapmayı da becerememişim, birçok şeyi sığdıramamıştım ve kalan eşyalarımı çantamın dışına bağlamıştım. Bunu fark eden arkadaşlar hemen müdahale ettiler ve çantamı topladılar. “Vay be,” dedim, “meğer ne çok şey sığabiliyormuş bu çantaya!” İlk dersimi almıştım bile: Çanta yapmak.

Vali Konağı kamp alanına doğru tek sıra halinde hafifçe yükselerek ilerledik. Yükseldikçe yeşil örtüyü, ağaçları, otlakları geride bıraktık. Güneşin altında taş, toprak ve kaya parçaları arasından ilerliyorduk. Sanki çöldeydik. Yirmi kiloya yakın bir kamp yüküyle yürümek beni biraz zorluyordu.

Kamp alanına vardık, çadırlarımızı kurduk. İlk çadır arkadaşım Faruk (Değirmenci) gerçekten bana hiç iş bırakmamıştı. Onu gözlemleyerek öğrenmeye çalışıyordum. Arkadaşlar sürekli bana bilgi veriyordu; eğitim yollarda, dağlarda devam ediyordu. Akşam yemeği için yanımda getirdiğim sandviçlerimi çıkarttım ve bir köşeye ilıştim, ancak Faruk kamp ocağını çıkartarak hemen bir makarna haşladı; üstüne bolca peynir boca ettikten sonra mis gibi sıcak bir yemek yedik. Sandviçleri kaldırdım. Tamamlanacak eksik bir malzeme daha ortaya çıktı: Kamp ocağı ve yemek takımı. Akşam yemeğimizi yedikten sonra uyumak için çadırlarımıza çekildik. Yarın büyük gündü: Zirve günü.

Zirve tırmanışı için gece 02.00’de uyandık. Yüksek irtifada mutlaka bol bol su içilmeli ve düzenli olarak bir şeyler yenmelidir. Oksijen azlığı, yeterli su içilmez ise yüksek irtifa hastalığına neden olur. Baş ağrısı, mide bulantısı, kusma gibi semptomlar tırmanışı tamamlamanıza engel olur. Ben ise vücudum tamamen uyanmadan bir şeyler yiyemiyordum ama bir an önce çadırı terk etmemiz gerekiyordu; ağzıma zar zor bir iki lokma ekmek atmış ve kafa lambamı yakarak çadırı terk etmiştim. Zirve günü bu erken uyanışlar ve çadırı terk etmeden ön-

ce mutlaka bir şeyler yemek gerekliliği ilk faaliyetten itibaren benim için en büyük sorunlardan biri olacaktı. Seni en çok zorlayan neydi, diye sorulsaydı bu erken kalkışlar ve o saatte bir şeyler yemek gerekliliği diye cevap verirdim.

Tek sıra ilerleyen ekibin arasında yerimi aldım. Karanlık... Nereye gittiğimizi görmeden, sadece önümdeki arkadaşımı takip ederek yola devam ediyordum. Saatler geçmiş ve gün aydınlanmıştı. H4 zirvesi altındaydık. Gece boyunca karanlıkta ne kadar ilerlediğimizi ancak bitmek bilmeyen dönüş yolunda anlayacaktım. Zirvenin altındaydık, zirve orada duruyordu, ancak ilerledikçe yol sanki uzuyordu. Zirve oradaydı ama bir türlü ulaşamıyordum. Devasa taş parçalarının üstünde, ondan buna güçlkle yükselmeye çalışıyordum. Ve nihayet sabah saat 08.30 gibi ilk zirveme çıktım. Aladağlar H4 zirvesi, 3477 metre.

Zirvenin kaya bloğuna güçlkle yaslandım. Aman Allahım! Belli bir eğimle yükseldiğimiz zirvenin arka tarafı dimdik bir uçurumdu. Beynim döndü, olduğum yere çöktüm. Cem halimi görünce hemen anladı ve seslendi: “Yoksa senin yükseklik korkun mu var?” Evet, vardı. Ama böyle olacağını düşünmemiştim. İç sesim cevap veriyordu: “Dağcılık sporu yapıyorsun Sait, ya ne düşünüyordun?” Olduğum yere yapışmışım, zirve fotoğrafı için bile kalkıp ekibin yanına gidemiyordum. Ekip, fotoğraf için yanıma geldi ve hep birlikte zirve fotoğrafı çekildik. Zirveyi yapmışım ama kafamda deli sorular vardı... O gün yükseklik korkusuyla olduğu yere yapışan adam, çok kısa bir süre sonra uçurumların, dik yükseltilerin üstünde âdeta bir keçi gibi dolaşabileceğini, bu korkuyu geride bırakacağını henüz bilmiyordu.

Sonrasında ekip sırt boyunca devam ederek birkaç zirve daha yapmıştı. Ben olduğum yerde onları beklemiş ve 3000 metre üzeri irtifada hareketsiz beklemekten üşümüştüm. Zaman geçmek bilmiyor, ekip dönmek bilmiyordu. Anadolu’nun ortasında, dağların tepesinde tamamen yalnız başıyordum.

Hem üşüyor, hem düşünüyordum. Hatta bu işe kalkıştığım için biraz pişmanlık bile duyuyordum.

Nihayet birkaç saat sonra ekip geldi ve dönüşe geçtik. Ancak hesapta olmayan bir konu vardı ki dönüş boyunca büyük ıstırap çekmemeye neden olmuştu: Ayakkabılarım. Aslında çok iyi hazırlanmıştım ve tüm eksiklerimi gidermiştim ancak doğa yürüyüş ayakkabımın bu işe yeteceğini düşünmem hataydı. Ayakkabım kesinlikle bu spor için yeterli değildi. Ayaklarım su toplamaya başlamıştı ve daha saatlerce yürüyecektik. İlerleyen saatlerde su toplayan yerler artık patlamış, açık yara haline gelmişti. Ayağımı her yere bastığımda canım yanıyordu. Yere tam basmamak için resmen seke seke yürüyordum. Yol bir türlü bitmek bilmiyordu, hissettiğim acının tıfı yoktu. Ekibin en gerisinde kalmıştım ve oldukça yavaş ilerleyebiliyordum. Ayaklarım resmen parçalanmıştı. Ayakkabılarımı çıkartıp fırlatıp atmak istiyordum. Yol uzadıkça uzuyordu, acım arttıkça artıyordu.

Nihayet saatler sonra traktörün bizi alacağı noktaya varabilmiştim. Arkadaşlar çoktan gelmiş ve çimenlerin üzerine yayılmıştı. Hemen kendimi yere attım ve ayakkabılarımı çıkardım. Çoraplarım resmen açık yaralara yapışmış ve her yerine kan bulaşmıştı. Ama bu bile rahatlamama yetmişti. Biraz suyla açık yaraları yıkayıp temizlemeye çalıştım; ayaklarım inanılmaz sızlıyordu. Çantamdaki küçük ilkyardım çantasından çıkardığım sargı beziyle ayaklarımı sardım. Traktör geldiğinde arkadaşlarımla yardımıyla kendimi traktörün kasasına atabildim ve uzun dönüş yoluna bu şekilde başlamış olduk.

Yorgunluktan kendimi bir an önce minibüsümüze atmak ve yol boyunca uyumak istiyordum. Gece boyunca yolda iki buklüm şekilde yarı uyudum yarı uyandım. Ayaklarım kol-tuk arasına sığmıyor, her yerim inanılmaz ağrıyordu. Ne yaşadığımı düşünecek durumda değildim, bir an önce kendimi

eve atmak istiyordum. Pazartesi sabahı saat 05.00 gibi eve girdim, hemen sıcak bir duş aldım ve kendimi yatağa attım. İşe gitmek için saat 08.00 gibi kalktığımda ayaklarım inanılmaz acıyordu, tüm vücudum ağrı içindeydi, uykusuzluktan başım ağrıyordu ve yürümekte bile zorlanıyordum. Ne yapmıştım ben kendime böyle?..

Bütün hafta düşündüm durdum. Bir insan kendine niye bunu yapar? Tüm gece daracık koltuk aralıklarında iki büküm yapılan minibüs, otobüs yolculukları, uykusuz geceler, saatlerce sırtında kilolarca yüklenilen uzun yürüyüşler, yorgunluktan sızlayan ayaklar, bacaklar ve tüm bunların üstüne işe koşturmak. Ya yükseklik korkusu? Henüz kış tırmanışı dahi yapmamış, kötü hava koşullarıyla bile karşılaşmamıştım. İlk zirvenin mutluluğunu yaşıyordum yaşamasına ama hiç beklediğim gibi olmamıştı. Zirveyi yapmak muazzam bir tatmin sağlamıştı, ancak bu spor, bu şekilde sürdürülebilir miydi? Daha yolun başındayken mi vazgeçecektim? Hayallere açılan kapıyı bu kadar erken mi kapatacaktım?

Vazgeçmedim... Pes etmedim.

Sonraki süreçte Aladağlar'a defalarca gittim. Her yolculukta yeni şeyler öğrendim, her yolculukta bir eksikliği tamamladım, her yolculukta gördüm, öğrendim, geliştirdim ve evrildim. O gün çektiğim acılardan dolayı pes etseydim bugünkü ben olamazdım. O gün çektiğim acılardan dolayı pes etseydim hayallerimi gerçekleştiremezdim. İnsan vücudunun neler yapabileceğini, nelere dayanabileceğini öğrenemezdim. Dağlardan yollara uzanan süreç hiçbir zaman gerçekleşmezdi. Bunca yol yapılamaz, bunca zirveye ulaşılamaz ve bunca coğrafya keşfedilemezdi. O gün vazgeçmeyerek ve devam kararı alarak hayatımın akışını değiştirecektim. Hayat bana tutku ve büyük bir heyecanla, yürekte yapılan her işin üstesinden gelinebileceğini öğretecekti. Hayat bana bahanelerin arkasına sığınmamayı, zorluklara teslim olmamayı öğretecekti. Dağlar bana

konfor alanımdan, güvenli limanımdan ayrılmayı öğretecekti ve bu sayede de birçok başka limana ulaşabilecektim. Hayallerime ulaşabilmemdeki anahtar işte tam da buradaydı.

Tüm hafta ofiste yoğun bir şekilde çalıştıktan sonra cuma akşamı o daracık minibüslerde saatlerce yol al, cumartesi sabahı tırmanış yapılacak şehre var, öğlene kadar kamp alanına kamp yükünü taşı, kampı kur, birkaç saat sonra yatışa geç, bölük pörçük birkaç saat uykudan sonra pazar gecesi 01.00'de, 02.00'de uyan, zirveye doğru saatlerce yürü, bu esnada zaman zaman sert hava koşullarıyla mücadele et, zirveni yap, geri dön, kampı topla, pazar akşamüstü İstanbul'a doğru dönüşe geç, o yorgunluğun üstüne iki büklüm yapılan yolculukla pazartesi sabahı 05.00, 06.00 gibi eve gel, duşunu al, biraz dinlen, hazırlan ve ofise git... Bu döngü artık hayatımın bir parçası olmuştu. Birkaç faaliyet sonra tüm bu süreç bana normal gelmeye başlamıştı. İşte o gün pes etmediğim, vazgeçmediğim için bu kitabın sayfalarını yazabiliyorum.

"Her şey hayal etmekle başlamıştı. 2009, benim için bir kırılma yılı oldu. Ancak bu serüvene başlamak kolay olmadı. Ben de her klasik Türk ailesinin sahip olduğu belli normlar ışığında büyütülmüştüm. Üniversiteyi bitir, askerliğini tamaml, güzel bir iş gir, evlen, çocuk yap ve hayatına bu akışta devam et. Peki ya hayaller?.. Peki ya bu adamın çocukluğunda zihnine kazınmış tutkuları, istekleri?.. Ve sonunda bir çözüm buldum. Hem hayatıma devam edecek hem de hayallerimin peşinden koşacaktım."

Serüven, kurumsal hayatta yönetici olarak yoğun bir iş temposu içinde çalışırken "hayallerinin peşinden gitmeye" karar verip kendisini bir yandan da önce dağlara, sonra yollara vuran, 44 ülke ve 200'ün üzerinde şehri gezen bir gezginin anılarını samimi bir dille tuttuğu günlükler vasıtasıyla sunuyor.

Sait Eruçar'ın dağcılık yolu, Türkiye'deki Ağrı Dağı da dahil pek çok dağ faaliyetinden İran'daki Demavend Dağı'na, Gürcistan'daki Kazbek Dağı'na, İtalya'daki Dolomitler Dağı'nın zorlu rotalarına, Tanzanya'daki Kilimanjaro'ya ve efsanevi dağcı Reinhold Messner'le tanışmaya doğru giden heyecan verici bir yolculuğa uzanıyor.

Tek başına çıktığı yollarda ise Kuzey'in ve Güney'in en ucuna gidiyor, üç ülkeyi gören şelalelerden başlayarak Tromso'da dev balinaları izliyor, Husky köpekleriyle kizak sürüyor; İzlanda'nın balıkçı köylerine, Kuzey Işıkları'na, milyon yıllık Perito Moreno Buzulları'na uzanıyor; Arktik okyanusta kano turu, buzda tırmanış

yapıyor, Eskimolar gibi balık tutuyor, Che Guevera'nın kardeşiyle tanışıyor. Doğanın bir parçası olduğunu hissetmek için Kuzey Kutup Noktası'nda kutup ayılarını, yaşam alanlarında penguen kolonilerini, fokları ve timsahları izliyor; Grönland'da kızak sürüyor, siyah kumlarda yatıyor, hayalet maden şehirlerine, Kıyamet Günü için oluşturulmuş tohum deposuna, Faroe Adaları'na gidiyor. Yani başrolde Tabiat Ana'nın mucizelerinin içinde olmak var.

Öte yandan Macchu Picchu'da İnkaların izini sürerken ve Etiyopya'da tek tek ilkel kabileleri gezip törenlerine katılırken insanlığın geçmişi de izlemek istiyor.

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 44

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-8307-4

9 786050 983074

Doğan
SoLibri